

5. deň (22. januára)

Piaty deň oktávy modlitieb za jednotu kresťanov. Navrhované témy sú: Cirkev je svojou povahou katolícka a univerzálna. Znakom katolicity je rôznorodosť názorov. Túžba po dušiach nás musí viesť k tomu, aby sme robili všetko pre každého.

22.01.2024

SVÄTÝ JOSEMÁRIA mal osobitnú úctu k modlitbe Vyznania viery, v ktorej cítil svoju príslušnosť k Cirkvi, a teda aj svoj vzťah k Bohu. Keď táto chvíľa

nastala pri svätej Omši alebo pri návšteve Baziliky svätého Petra, opakoval ho s osobitnou spomienkou, čo naznačuje autobiografický charakter tohto bodu Cesty: „*Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!* Viem si vysvetliť tú tvoju pauzu, keď sa modlíš, vychutnávajúc: Verím v Cirkev, jednu, svätú, katolícku a apoštolskú...“^[1]. V tento piaty deň oktávy budeme rozjímať o katolíckom a univerzálnom charaktere Cirkvi.

Zmŕtvychvstalý Ježiš, keď sa chystá dokončiť svoju pozemskú púť, zhromažďuje jedenástich pred Nanebovstúpením a hovorí im: „Bola mi daná všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy, krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A vedzte, že ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“

(Mt 28, 16-20). Apoštoli skutočne o desať dní neskôr, po prijatí daru Ducha Svätého na Turíce, vyšli do ulíc Jeruzalema a neskôr na všetky cesty zeme, aby hlásali Pánovo evanjelium. V ten deň bolo v Dávidovom meste počuť jazyky „všetkých národov pod nebom“ (Sk 2, 5).

Cirkev je katolícka, pretože ju náš Pán poslal ku všetkým ľuďom na zemi; „konečný cieľ tých, ktorých poslal Ježiš, je univerzálny“^[2]. Druhý vatikánsky koncil opisuje Pánov príkaz týmito slovami: „Do Božieho ľudu sú pozvaní všetci ľudia. Preto sa tento ľud, jeden a ten istý, má rozšíriť po celom svete, po všetky veky“^[3].

V tomto zmysle svätý Josemaría potvrdil, že hoci geografické rozšírenie Katolíckej cirkvi je viditeľným znakom jej univerzálnosti, „Cirkev bola katolícka už na Turíce; rodí sa ako katolícka z

raneného Ježišovho Srdca, ako oheň zapálený Duchom Svätým“^[4].

Súčasťou nášho života viery je starať sa o vlastnú katolicitu: modliť sa za našich bratov a sestry vo viere na piatich kontinentoch; dúfať, že Ježišovo meno bude známe a milované v každom kúte zeme; prežívať ako svoje vlastné ťažkosti, ktorými Cirkev prechádza na miestach veľmi odlišných a možno vzdialených od nás. Toto všetko je tiež súčasťou nášho vzťahu s Ježišom Kristom, „pretože svätosť nepozná hranice“^[5].

V ROKOCH po Turíciach sa posolstvo Ježiša Krista začína šíriť medzi stredomorskými národmi. V tom čase prichádzajú do Cirkvi prví kresťania z pohanského sveta. Aby sa zaručila jednota, apoštoli zhromaždení na jeruzalemskom

koncile nám odkázali kritérium slobody: rozhodli sa neukladať konvertitom, ktorí neboli Židia, „viac bremien, ako bolo potrebné“ (Sk 15, 28). Pochopili, že život Cirkvi je zameraný predovšetkým na ponúkanie jednoduchosti evanjelia a osobného stretnutia s Ježišom.

Práve pre svoju katolíckosť Cirkev bráni a podporuje legítimnú rozmanitosť vo všetkom, čo Boh ponechal na slobodnú iniciatívu ľudí. V Diele sme sa od začiatku učili rozmanitosť nielen rešpektovať, ale aj aktívne podporovať. „V dôsledku výlučne božského zámeru Diela je jeho duch duchom slobody, lásky k osobnej slobode všetkých ľudí. A keďže táto láska k slobode je úprimná a nie je len teoretickým tvrdením, milujeme aj nevyhnutný dôsledok slobody: teda pluralitu. V Opus Dei je pluralizmus chcený a milovaný, nie iba tolerovaný a nijako sa mu nebráni“^[6].

Tento pluralizmus bude charakteristickou črtou posolstva svätého Josemaríu, pretože ho nabáda, aby vniesol Kristovo teplo do každého kúta zeme a do všetkých ľudských činností. Z tohto dôvodu prelát Opus Dei zdôrazňuje, že „tí, ktorí milujú slobodu, sú schopní vidieť to pozitívne a milé v tom, čo si myslia iní“^[7]; a trvá na tom, že „vážiť si tých, ktorí sú iní alebo myslia inak, je postoj, ktorý znamená vnútornú slobodu a otvorenosť pohľadu“^[8]. „Z tejto slobody,“ hovorí svätý Josemaría, „vyplynie zdravý zmysel pre osobnú zodpovednosť... a budete vedieť nielen zrieknuť sa svojho názoru, keď uvidíte, že nezodpovedá dobru pravdy, ale aj prijať iné kritérium bez toho, aby ste sa cítili ponížení, pretože ste zmenili názor“^[9].

PRISPIEVAŤ k rozširovaniu Cirkvi a všade šíriť dobrú zvesť o Kristovi je ovocím veľkorysej obetavosti. Vieme však, že toto úsilie sa neskôr premení na radosť z toho, že sme priniesli šťastie iným. Preto sa neuspokojujeme s tým, že oslovíme len niekoľkých alebo len tých, ktorí spĺňajú určité podmienky: naša apoštolská horlivosť nás vedie k tomu, aby sme o Pánovi hovorili celému svetu. „Pomôžte mi vyprosiť nové Turíce,“ povzbudzoval nás svätý Josemaría, „ktoré nanovo otvoria zem“^[10].

Svätý Pavol je považovaný za apoštola národov, pretože šíril vieru medzi veľmi rôznorodými ľuďmi, nikoho nevylučujúc. Sám svoju evanjelizačnú skúsenosť zhrnul takto: „Lebo hoci som slobodný voči všetkým, stal som sa sluhom všetkých, aby som čím viacerých získal. (...) Pre slabých som sa stal slabým, aby som získal slabých. Pre všetkých som sa stal všetkým, aby

som zachránil aspoň niektorých“ (1 Kor 9, 19-23). Uprostred veľkých prenasledovaní, ktoré ovplyvnili život Cirkvi v jej začiatkoch, kresťania využili vynútený rozptyl na šírenie viery do všetkých susedných oblastí, vedomí si katolickeho evanjelia. Ako potvrdzuje pápež František, vďaka vetru prenasledovania „učeníci vyšli so semenom slova a zasiali Božie slovo“^[11]. Rovnako, ako to robili prví kresťania, aj svätý Josemaría nás nabádal, aby sme sa nenechali premôcť svojím pohodlím a išli v ústrety ľuďom okolo nás: „Kresťan sa musí vždy ukázať ako pripravený žiť s každým, dať každému - svojím správaním - možnosť priblížiť sa k Ježišovi Kristovi. (...) Kresťan sa nemôže oddeliť od iných“^[12].

Aby sme mohli šíriť Cirkev vo všetkých prostrediach, je dôležité prehĺbovať základy našej viery. Takto sa ju naučíme odovzdávať v jej

celistvosti a zároveň ju budeme vedieť priblížiť každému človeku s ohľadom na jeho vlastný spôsob bytia a kultúru. „Keď kresťania chápu a žijú katolícky, keď vidia naliehavosť ohlasovania radostnej zvesti o spáse všetkým stvoreniam, vedia, že je treba - ako učí apoštol - *pre všetkých sa stať všetkým, aby boli všetci spasení*“^[13]. Našu modlitbu končíme tým, že sa obraciame na Presvätú Pannu Máriu, ktorá sa na všetkých pozerá ako na svoje deti, aby nám pomohla zvestovať Ježiša Krista v každom prostredí, v ktorom sa nachádzame. Prosme ju, aby nás naučila využívať príležitosti, ktoré nám ponúka práca, spoločenské a rodinné vzťahy, aby sme v mnohých srdciach zanechali Božiu radosť.

^[1] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 517.

[2] Joseph Ratzinger/Benedikt XVI,
Ježiš Nazaretský, Druhý diel.

[3] *Lumen Gentium*, bod 13.

[4] Svätý Josemaría, *Vernost' Cirkvi*, 4-VI-1972.

[5] Ibid.

[6] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 67.

[7] Fernando Ocáriz, *List 9-I-2018*, bod 13.

[8] Fernando Ocáriz, *List 1-XI-2019*, bod 13.

[9] Svätý Josemaría, *List 9-I-1951*, body 23-25.

[10] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 213.

[11] František, *Homília*, 19-IV-2018.

[12] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 124.

^[13] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 953.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/5-den-22-
januara/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/5-den-22-januara/) (18.08.2025)